

L'assignatura pendent d'Unió

Josep Antoni Duran és el nou president del comitè de govern d'Unió Democràtica. La candidatura unitària que presentava ha aconseguit, en el congrés celebrat aquest cap de setmana, majoria absoluta. Només l'eurodiputada Concepció Ferrer n'ha quedat al marge.

J. M. Pasqual

Josep Antoni Duran i Lleida presidirà el comitè de govern d'Unió Democràtica de Catalunya en els propers dos anys. La candidatura unitària que ell representava va ser elegida per majoria absoluta en el setzè congrés d'Unió, celebrat a Mataró el cap de setmana passat.

Si en el darrer congrés la candidatura encapçalada pel fins ara president del comitè de govern, Francesc Borrell, va servir per conciliar els tres màxims aspirants a la presidència, Josep Antoni Duran, Joan Rigol i Concepció Ferrer, que es van haver d'accontentar amb una vice-presidència cadascun, enguany no hi ha hagut necessitat de recórrer a l'arbitratge de ningú.

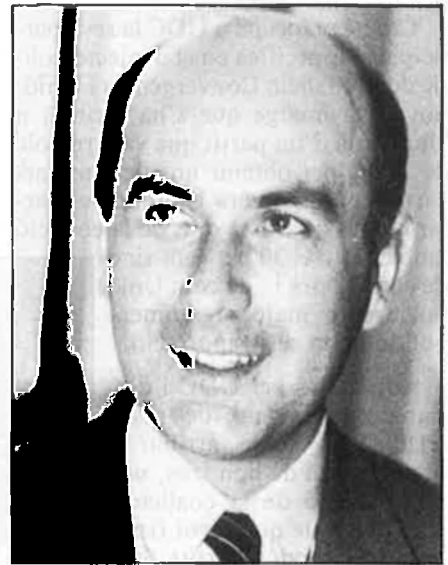
Sota el liderat formal de Duran, i amb l'aval de tots els consellers d'Unió en el govern de la Generalitat, de tots els diputats d'Unió al Parlament de Catalunya, de tots els diputats d'Unió al Congrés i de tots els senadors d'Unió, una única candidatura unitària ha estat presentada i elegida. Dels

dotze membres del nou comitè de govern, nou repeteixen de l'anterior. Les dues baixes més significatives corresponen l'una a Borrell, que ja havia manifestat la intenció de separar-se dels càrrecs de govern d'UDC i, l'altra, a Concepció Ferrer, que no descartava la possibilitat de presidir ella mateixa el comitè de govern, com ja ho havia fet del 1984 al 1986. I en aquesta ocasió prefereix mantenir-se a l'expectativa.

La nota discrepant de l'eurodiputada Ferrer ha estat l'única exteriorització de les rivalitats internes d'Unió. El setzè congrés, per tant, s'ha desenvolupat entre la monotonia i la participació migrada. El més «avorrit» que es recorda en opinió d'alguns militants.

El programa del nou comitè

El comitè de govern elegit a Mataró no haurà de retre comptes de la seva gestió fins als finals dels anys 90. En el camí, s'haurà trobat amb unes eleccions autonòmiques la primavera vinent, amb unes eleccions europees, el juny del 1989, i, qui sap si coincidint

Josep Antoni Duran i Lleida, president del comitè de govern.

amb aquestes, unes eleccions a Corts espanyoles.

Com a opció nacionalista —UDC es defineix com a partit nacionalista i d'inspiració demòcrata-cristiana—, Unió és sabedora dels problemes d'identificació i d'identitat que té davant l'opinió pública. UDC té necessitat d'incidir en un espai en el qual conflueix un altre partit, Convergència, i resulta que, a més, tots dos són socis, la qual cosa obliga Unió a esmerçar tota la seva fidelitat a la coalició Convergència i Unió.

Per això, Unió s'esforçarà per aconseguir que tots els partits que componen el ventall polític català siguin d'obediència catalana i perquè no s'avanci, en canvi, per la via de la identificació del nacionalisme en una sola força política. Unió treballarà perquè el nacionalisme estigui estructurat sobre bases ideològiques. I amb l'objectiu que un partit com UDC pugui diferenciar-se dels conservadors, liberals, socialistes o comunistes, pels seus plantejaments polítics, no pel seu nacionalisme.

D'altra banda, el fet de ser un partit demòcrata-cristià també reporta dificultats d'identitat per a Unió. Tant pels continus fracassos de la democràcia-cristiana a nivell d'Estat espanyol, que suma una certa nota d'impotència, com per la comuna identificació dels partits demòcrata-cristians amb partits confessionals. Unió s'esforçarà per explicar que Catalunya i Euskadi són, en aquest sentit, radicalment diferents. I

Joan Rigol, la força inqüestionable, però amb pocs partidaris.

que el comportament d'UDC i del PNV marquen un estil de fer política que no té res a veure amb la identificació i barreja de la democràcia cristiana amb la dreta més pura de l'espectre polític espanyol.

També preocupa a UDC la seva participació específica en el projecte polític de la coalició Convergència i Unió. Sovint la imatge que s'ha atribuït a Unió és la d'un partit que va a remolc de CDC per obtenir uns determinats càrrecs públics, i ara Unió no vol parlar només de si està dins de la coalició amb el 25 o el 30 per cent sinó de com hi està i de com Unió pot treure major rendiment polític de la seva aportació.

Aquesta és per UDC l'«assignatura pendent» del pacte CDC-UDC sense arribar a plantejar, ni de bon tros, una renegociació de la coalició i conscient que qualsevol fissura entre ambdós partits seria utilitzada per l'oposició.

Des del «convenciment que l'adversari de Convergència i Unió a les pròximes autonòmiques no serà un partit sinó tots els de l'oposició, que faran front comú per derrotar electoralment la coalició», i també des del «convenciment que la prolongació de la coalició amb CDC és avui per avui imprescindible per tal de garantir l'estabilitat de la política catalana», el nou comitè de govern d'Unió expressa finalment la voluntat ferma de proposar l'actual president de la Generalitat com a futur candidat de la coalició a les properes eleccions al parlament de Catalunya.

Més enllà del comitè de govern

Més enllà del comitè de govern i dels altres estaments directius, hi ha les actuacions de les persones individuals, les quals moltes vegades han servit per a mesurar la projecció pública d'un partit, més encara en el cas d'Unió, una formació que té problemes freqüentment per donar-se a conèixer, tot i la important xifra de càrrecs electes amb què compta.

Fent una repassada als líders d'Unió, toca parlar primer de Francesc Borrell, el president ixent del comitè de govern. S'ha retirat amb un balanç positiu. En el seu mandat, Unió ha participat en el diàleg polític entre les diferents for-

ces catalanes amb especial protagonisme en la preparació del debat de l'estatut, el febrer passat.

En l'etapa Borrell, Unió va obtenir també uns bons resultats en les eleccions municipals de juny. El partit augmentà en un 50 per cent el nombre de regidors, alhora que eixien a la llum pública desavinences en determinades poblacions entre Convergència i Unió.

Finalment, Borrell s'ha anat apartant de la política de partit i s'ha centrat en la recerca d'acords entre totes les for-

Concepció Ferrer, fora dels òrgans directius.

ces polítiques, amb la finalitat de lluitar contra les bosses de pobresa.

La setmana passada Borrell va deixar de formar part del comitè de govern i tampoc no ha estat elegit conseller nacional per Barcelona. Això darrer dificulta la seva opció a presidir el consell nacional —equival a la presidència del partit—, quan l'actual president d'Unió, Miquel Coll i Alentorn, abandoni la política activa la primavera vinent. Tanmateix, la legalitat estatutària d'UDC permetria nomenar Borrell conseller nacional per voluntat expressa del Consell, si s'acordés elegir-lo nou president.

Concepció Ferrer, per la seva banda, és la que ha quedat més despenjada dels òrgans directius. En cercles

d'Unió es comentava la seva ambició per ocupar novament la presidència del comitè de govern. L'ambició política és legítima, però en aquesta ocasió Concepció Ferrer no ha accedit ni a ocupar el segon lloc, és a dir, a anar darrere de Duran.

Joan Rigol, a diferència de la Ferrer, sí que ha acceptat formar part d'un comitè de govern presidit per Duran. No se sap ben bé què hi ha guanyat, tot i que li correspondrà responsabilitzar-se de la comissió política, una espècie de miniconsell nacional, que s'ha posat molt d'èmfasi a remarcar que no es tracta d'un òrgan paral·lel al comitè de govern i que tindrà per missió coordinar la reflexió política dels càrrecs públics d'UDC.

La força de Rigol dins d'Unió continua sent inqüestionable, ja que ell ja va ser l'any anterior i ha tornat a ser enguany, junt amb Duran, el principal inspirador de la ponència política d'Unió, però en canvi sembla que no té gaire partidaris dintre del partit per designar-lo candidat a la presidència del Parlament de Catalunya quan es retiri Miquel Coll al final d'aquesta legislatura.

Pel que fa als tres consellers de la Generalitat que són d'Unió, allò que han comprovat tots tres, Oriol Badia, Joaquim Xicoy i Agustí Bassols, és que estan al front de conselleries conflictives.

Badia, a Treball, té poques competències; en canvi, no ha pogut evitar algunes vagues, cosa que sí que havia sabut fer Rigol quan va ser conseller de Treball.

Xicoy, a Justícia, té davant el problema de les presons i del mal estat en què es troben. Curiosament, el seu predecessor, Bassols, se n'havia sortit molt bé al front d'aquesta conselleria. Xicoy, darrerament, ha explicat les renúncies a la seva professió que li suposa ocupar el càrrec de conseller.

El tercer conseller Bassols, que s'encarrega del macrodepartament de Governació, és també el conseller que s'ha hagut de mantenir més actiu en tota la legislatura i sobretot en els darrers mesos. De Bassols depenien temes tan importants com la política autonòmica, la funció pública, ordenació territorial i el joc. Sobre ell ha recaigut en gran manera l'erosió política de l'enfrontament permanent, en casos amb confrontacions que han durat mesos, com va ser la LOT, o setmanes, com en el cas de la Lotto-Catalunya. Ell és qui, ara per ara, compta amb més partidaris, tant a Unió com a Convergència, perquè sigui el nou president del nou parlament. □